

Forslag udelukkende henlagt til Landsretternes Justitiarier. Det er fundet mere praktisk at give Reglen saaledes, at Beskikkelsen ogsaa kan gives af vedkommende Underretsdommer, jfr. § 42.

I øvrigt skal om de enkelte Paragrafer følgende bemærkes:

§ 28.

Reglen i 2det Stykke skærper, paa lignende Maade som det tidligere Forslags tilsvarende Regler, Betingelserne for at beskikkes til Underretsdommer derhen, at der fremtidig skal kræves fuldstændig juridisk Eksamen med bedste Karakter. Da nemlig selve Dommerfunktionerne i højere Grad, end Tilfældet er for Tiden, ville komme til at udgøre Hovedbestanddelen af Underretsdommerens Arbejde, da disse i særlig Grad have juridisk Indsigt til Forudsætning, og da der utvivlsomt vil være et tilstrækkeligt Antal Laud-Kandidater at vælge imellem, ser man ingen Grund til at stille Kravet lavere.

§ 29.

Se herom de almindelige Bemærkninger til dette Kapitel under 1.

§§ 30 og 31.

De heri indeholdte Regler adskille sig navnlig derved fra de nugældende, at det ikke længere skal være Amtet, men derimod Landsrettens Justitiarius, der meddeler Konstitution som Underretsdommer samt beskikker Sættedommere ved Underretten i de Tilfælde, hvor denne Myndighed ikke forbeholdes Justitsministeriet.

Reglerne om Dommeres specielle Inhabilitet findes i Udkast til Lov om Strafferetsplejen Kapitel III og Udkast til Lov om den borgerlige Retspleje Kapitel II.

§ 32.

Paragrafen opstiller her en Eksamenfordring, som ikke findes opstillet i den gældende Ret. I den gældende Praksis vil det dog formentlig kun aldeles undtagelsesvis forekomme, at der gives en ueksamineret Person Autorisation som Dommerfuldmægtig.

§§ 33—37.

De i disse Paragrafer indeholdte Regser om Dommeres Ansvar, Maaden, hvorpaa saadant Ansvar kan gøres gældende mod dem, samt om Dommeres Afskedigelse

og Suspension ere for Størstedelen overensstemmende med de Regler, der, skønt til Dels ikke udtrykkelig udtalte, ogsaa nu for Tiden maa anses for gældende. Som Forandringer maa dog nævnes følgende:

Gennem den i Paragraferne indeholdte Regel, at en Dommers Strafansvar i alle Tilfælde bliver at bedømme efter Straffeloven, ophæves en Del særlige, for visse Forsømmelser fra en Dommers Side givne Straffebud, der ere ældre end Straffeloven, men ikke ophævede ved denne, skønt de ikke passe med Nutidens strafferetlige Principer. Da imidlertid den i Straffelovens § 143 indeholdte Regel kun rammer Forsømmelse i Embedsførelse, der er grov eller oftere gentagen, er der i Udkastets § 34 optaget en Regel om en vis Disciplinarmyndighed for Retternes Justitiarier over Dommerne i deres egen Ret eller underordnede Retter.

Fremdeles er Beføjelsen til at suspendere en Dommer, hvilken Beføjelse nu for Tiden antages at tilkomme Justitsministeren, ved Udkastets § 36, for saa vidt Underretsdommere angaar, tillagt Landsrettens Justitiarius sammen med to af Rettens Medlemmer og, for saa vidt Højesterets og Landsretternes Dommere angaar, Højesterets Justitiarius sammen med to af Rettens Medlemmer.

Endelig maa det her fremhæves, at de i §§ 35 og 36 indeholdte Regler om Dommeres Afskedigelse og Suspension ville faa meget større Betydning under det ny System, end de nærmest tilsvarende nugældende Regler have, idet de ville finde Anvendelse ikke blot med Hensyn til Højesterets- og Landsretsdommere, men ogsaa med Hensyn til Underretsdommere. Grundlovens 3die midlertidige Bestemmelse om, at Dommer-Uafsætteligheden ikke skal gælde for „de nuværende Dommere, der tillige have administrative Forretninger“, vil jo nemlig fremtidig blive anvendelig som Følge af den i Udkastene gennemførte Adskillelse af Domstole og Administration.

Endnu skal med særligt Hensyn til Reglerne i § 35 følgende bemærkes:

Det maa selvfølgelig for en Dommers Forbliven i Dommerembede være en Forudsætning, dels at han vedvarende er i Besiddelse af samtlige de i § 28, 2det Stykke, udtrykkelig nævnte Egenskaber, dels at han vedvarende er i Besiddelse af den aandelige og legemlige Kraft, som er nødvendig for hans Stilling, dels endelig